

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθές Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ευνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χαιὰς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *P — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Λαρ. Καλαϊσάκη,
(συνέχ.) Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδορή,
(συνέχ.)

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρηστίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἑκαρξια· 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15
'Εν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
« Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ
πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα
εὐρίσκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς
πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφη-
μερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Δ'

'Η Μαριέττα, μεθ' ὄλας τὰς περιποιή-
σεις, δὲν εἶχεν ἀκόμη συνέλθει ἐκ τῆς λι-
ποθυμίας. Οὐδεμίᾳ βελτίωσις παρετηρεῖ-
το, καὶ ὑπῆρχε φόβος μὴ τὸ αἷμα, ὅπερ
ἤκούετο βρογχάζον ἐν τῷ στήθει καὶ ἐκά-
λυπτε τὰ χεῖλη τῆς δι' ἐρυθροῦ ἀφροῦ, τὴν
ἐπινεγεν ἐπὶ τέλους.

'Ο Μοῦλ ἐπανευρίσκων αὐτὴν ὡς τὴν
ἀφήκεν ἔκαμε κίνημα ἀγανακτήσεως. Ἐ-
θασιζέτο ἐπὶ τῶν ἀνακαλύψεων τῆς κόρης
αὐτῆς, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ
ὅτι αἱ παρατηρήσεις, αἵτινες εἶχον γίνει,
ἦσαν ἀνεπαρκεῖς, ὅπως θέσουν αὐτὸν ἐπὶ
τῶν ἰχνῶν τοῦ δολοφόνου. "Ἠλπίζεν, εἶνε
ἀληθές, ὅτι αἱ καταθέσεις τοῦ Λαυρεν-
τίου Δαλισιέ δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ τὸν δια-
φωτίσουν, ἀλλ' ὁ κλητὴρ ὁ ἀποσταλείς εἰς
τὴν ὁδὸν Γραμόν δὲν ἐπανήρχετο.

Τέλος ἀφίκετο, ἀλλὰ μόνος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— 'Ο κύριος Δαλισιέ δὲν εἶνε εἰς τὴν
οἰκίαν τοῦ.

— Καὶ δὲν γνωρίζουν ποῦ εἶνε;

— Οὔτε κατὰ ποῖαν ὥραν θὰ ἐπανέλθῃ;

— "Οχι, ἐξῆλθε σήμερον τὸ πρωτὶ
εἰς τὰς ἐννέα, ἔπειτα ἐπανῆλθε τὸ ἐσπέ-
ρας διὰ νὰ ἐνδυθῇ καὶ δὲν τὸν ἐπανεῖδον
πλέον.

'Ο Μοῦλ συνέσπασε τὰς ὀφρῦς με ὕφος
ζωηρῆς δυσαρρεσκείας. Ἦτο προφανές ὅτι
θὰ ἔχαναν πολῦτιμον καιρὸν, ἴσως ἀνε-
πανόρθωτον.

— Ὑπομονήν, εἶπε· πρέπει νὰ περιμέ-
νωμεν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κλητῆρα:

— Παρήγγειλες νὰ τῷ εἰποῦν ὅταν ἐ-
πανέλθῃ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ;

— Μάλιστα.

— Δὲν εἶπες διὰ ποῖον λόγον;

— Μοὶ τὸ εἶχατε ἀπαγορεύσει. Ἀφήκα
μόνον τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας.

— Εἰς ποῖον ὠμίλησες;

— Εἰς τὸν θυρωρὸν. Ὁ ὑπηρετὴς εἶχε
καὶ αὐτὸς ἐξέλθει.

— Καλῶ.

'Ο Μοῦλ ὑπέμεινε μετὰ δυσαρρεσκείας.

'Ο ὑπαστυνόμος, ἀναμένων τὴν ἀφιξίν
τοῦ Λαυρεντίου, ἤρξατο ἀνακρίσεως ἥς
γνωρίζομεν περιληπτικῶς τὸ ἀποτέλεσμα:

Λουδοβίκος Μορτάν, χρωματέμπορος καὶ
οἰκοδεσπότης τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Καρ-
δινέ. — Ἦ κατὰθεσίς του ἦν ἀσήμαντος.
'Ο μάρτυς δὲν ἔβλεπε τὴν κυρίαν Δαλισιέ
παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πληρωμῆς
τοῦ ἐνοικίου. Τὸ μᾶλλον στενοχωροῦν αὐ-
τὸν εἶνε ἡ δυσφημία, ἣν ἡ οἰκία του θὰ
λάβῃ ἔνεκα τοῦ κακουργήματος.

'*Ερρίκος Ρισσέτ*, ὑπάλληλος τοῦ κυ-
ρίου Μορτάν, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνακοί-
νωσιν ἣν ἔκαμε κατὰ τὴν ἀφιξίν τῆς ἀ-
στυνομίας. Ἐν τούτοις νομίζει ὅτι διερ-
χόμενος πρὸ τῆς δειροστοιχίας παρετή-
ρησε τὴν θύραν ἡμισηνεωμένην.

'Ερ. — Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;
Σκεφθῆτε.

'Απ. — Ναί. Δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω.

'Ερ. — Παρητηρήσατέ τινα κατὰ τὴν
δειροστοιχίαν;

'Απ. — Δὲν ἐπρόσεξα.

'Ερ. — Τί ὥρα ἦτο κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν.

'Απ. — Δέκα καὶ τέταρτον.

— Ὁ κύριος Δαλισιέ πιθανῶς ἐ-
ξερχόμενος θὰ ἐλησμόνησε νὰ κλείσῃ τὴν
θύραν, παρετήρησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἄν ὁμως εἶχεν ἐξέλθει κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

'Ο κύριος Προσλέν, ὑπάλληλος ἐνοικια-
στῆς τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐπανα-
λαμβάνει τὰς πρώτας ἀνακοινώσεις του.

— « Εἰσῆλθεν, εἶπε, μετὰ τῆς συζύγου
του τὴν ἐνάτην καὶ ἡμισίαν καὶ δὲν
ἐξῆλθε πλέον. Τὴν ἐπαύριον εὗρε τὴν θύραν
τῆς δειροστοιχίας κλειστὴν ὡς συνή-
θως ».

Λοιζα Ρεσπέλ. Σύζυγος τοῦ κυρίου
Ρουσιγιέ οἰνοπώλου κατὰ τὴν ὁδὸν Καρ-
δινέ. (Ἦ μάρτυς αὕτη καταθέτει μετὰ
μεγάλῃς εὐχερείας τὰ ἐξῆς):

— Δὲν κατόρθωσα ποτὲ νὰ ὀμιλήσω
εἰς τὴν κυρίαν Δαλισιέ. Ἀλλὰ τὴν Μα-
ριέτταν τὴν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ. Μαλι-
στα. Εἴμεθα καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸ ἴδιο χω-
ρίο πλησίον τοῦ Καέν... Καυμένη Μα-
ριέττα! Εἶνε 33 χρόνων καὶ εἶνε 12
χρόνια ποῦ ἦλθε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἐμά-
λωσε μετὰ τὴν πενθερὰν τῆς. Ἀλλὰ ἂν καὶ
ἦνε σκληρὸ νὰ δουλεύῃ κανεῖς, ἦτον ὅμως
εὐτυχῆς ποῦ εἶχε τέτοια κυρία, καθὼς τὴν
κυρία Δαλισιέ. Μοῦ ἔλεγε τόσους ἐπαί-
νους δι' αὐτήν... Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀφορμὴ
ποῦ ἦλθαν νὰ καθήσουν ἐδῶ, ἐγὼ ἔδειξα
τὸ σπιτί εἰς τὴν Μαριέτταν, ἡ ὁποία ὠμί-
λησε εἰς τὴν κυρίαν τῆς... ἂν ἦτον δυνατὸ
νὰ προέβλεπα ὅ,τι συνέβη... Ἦ κυρία
Δαλισιέ δὲν ἔλεγε ποτὲ τίποτε, ἀγαποῦσε
νὰ κάθεται μόνη, διὰ τοῦτο ἡ Μαριέτ-
τα, ἅμα ἔμενε μία στιγμὴ ἐλεύθερη, ἔ-
φευγε, ἔπερνε τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ἤρ-
χετο νὰ καθήσῃ μαζί μου. Μοῦ ἔλεγε ἕνα
σωρὸ πράγματα, τὰ σχεδιά τῆς... Τὸ
ὄνειρό τῆς ἦτο νὰ ὑπανδρευθῇ ἡ δυστυχῆς
δὲν ἦτον εὐμορφη καὶ βέβηχα τὸ κτύπημα
ποῦ τῆς ἔδωκαν θὰ τὴν ἔκαμε ἀγνωρίστη.

'Ερ. — Ἦ κυρία Δαλισιέ δὲν ἔλεγε εἰς
κανένα τὰς θλίψεις τῆς; Ἦ Μαριέττα ὅμως
θὰ ἐγνωρίζε τὴν αἰτίαν;

— Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὴν γνωρίσῃ.

— Σοὶ ὠμίλησε ποτὲ περὶ αὐτῆς;

— Συχνά. Ἦ δυστυχῆς! Ὁ υἱὸς τῆς

τὴν ἔκαμεν δυστυχῆ. Ἄλλη φορὰ περηφα-
νεύοταν δι' αὐτὸν, τὸν ἐλάτρευε... ἀλλὰ
ἀπ' ἐδῶ καὶ δύο - τρία χρόνια ποῦ ἐζούσαν
χωρισμένοι, εἶχε ἀλλάξει διαγωγὴν... τρέλ-
λαις καὶ ἀσωταῖς... Δὲν ἤρχετο παρὰ διὰ
νὰ ζητήσῃ χρήματα. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος

νὰ τὸν μαλῶση, διότι τὸν ἀγαποῦσε πάντα. Καποτε, ὅταν τὴν ἔβλεπε τόσο καλὴν δι' αὐτὸν καὶ τόσο λυπημένην, μετανοοῦσε καὶ τῆς ἐζητοῦσε συγχώρησιν τῆς ἔλεγε ὅτι θὰ διορθωθῆ καὶ ἐκείνη τοῦ ἐπίστευε... Μὰ, ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας, τὰ ἴδια.

— Ὁ κύριος Δαλισιέ ἐζήτησεν ἐσχάτως δέκα χιλιάδας φράγκων ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἡ Μαριέττα τὸ ἐγνώριζε καὶ θὰ σοῦ ἔκαμε λόγον.

— Καὶ βέβαια! εἶχε δυσχερευθῆ... καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Δαλισιέ δὲν εἶχε συγκατανεύσει τόσο εὐκολα, καθὼς ἄλλοτε εἶχε γείνει μιὰ σκηνὴ φοβερὰ μεταξὺ των καὶ ἡ Μαριέττα, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἄκουσε ἕνα μέρος. Εἶχε ἀκούσει τὸ παιδί νὰ φωνάζῃ μὲ ἀπελπισίαν ὅτι ἦτο χαμένος ἂν δὲν τοῦ ἔδινε τὸ ποσὸν αὐτό· τότε ἡ καυμένη ἡ μητέρα ὑπεχώρησε. Ἐπύλησε χρεώγραφα καὶ μάλιστα ἡ Μαριέττα ἐπῆγε μαζὺ τῆς εἰς τοῦ μεσίτη.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἶδες τὴν Μαριέτταν;

— Ναι, κατὰ τὰς ὀκτώ, ὀκτὼ καὶ μισή. Μοῦ εἶπε: «εἶνε ἐκεῖ· μοῦ κάμνει κακὸ νὰ μένω εἰς τὸ σπίτι ποῦ εἶνε καὶ ἐκεῖνος.»

— Θὰ σοὶ εἶπεν ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ ἤρχετο νὰ λάβῃ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκα;

— Βέβαια.

— Κατὰ ποίαν ὥραν σὲ ἀφῆκε;

— Ὅταν ὑπέθεσεν ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ εἶχε φύγει, κατὰ τὰς ἑννέα καὶ μισή.

Ὁ Μοῦλ τῇ ἀπήθυνε πλείστας ἐρωτήσεις.

— Ὑποθέτεις ὅτι ἡ Μαριέττα εἶπε καὶ εἰς ἄλλους ὅσα εἶπες τότε;

— Ὄχι! ὄχι. Ἦτο πολὺ μυστικὴ καὶ δὲν τὰ ἔλεγε παρὰ εἰς ἐμέ... Ἴσως ὅμως νὰ εἶπε κάτι τί καὶ εἰς τὴν κυρίαν Γροσλέν.

— Ἡ Μαριέττα δὲν εἶχεν ἄλλας γνωριμίας ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σου;

— Ὅχι, εἶμαι βεβαία· θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε.

— Καὶ δὲν ἐδέχετο κανένα κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν τῆς;

— Ὅχι, κύριε... Ἦτο τίμιον κορίτσι.

Ἡ κυρία Γροσλέν ἐπιβεβαίωσι καὶ συμπληροῦ τὴν κατάθεσιν τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ μεταξὺ τῆς κυρίας Δαλισιέ καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς σκηνὴ τῆς προτεραίας ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς. Οὐδεμίαν λέξιν διέκρινεν, ἠδυνήθη ὅμως νὰ διακρίνῃ τὴν μεταβολὴν τῆς φωνῆς τοῦ Λαυρεντίου. Κατὰ πρῶτον ζωνρὰ ἀντίστασις, εἶτα συγκίνησις καὶ θερμαὶ διαμαρτυρίαι.

Πελωδά, μικρέμπορος. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ Λαυρέντιος Δαλισιέ ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του· εἶχε ἀνησυχῆσει πολὺ διὰ τὰς περιποιήσεις του, ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ἀπηθύνοντο αὐταὶ ὄχι πρὸς τὴν κυρίαν Πελωδά, ἀνίκανον ἄλλως νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀλλὰ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, τὴν δεσποινίδα Πουλχερίαν, ἣτις ἔφυγεν ἐκ τοῦ καταστήματός του ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ μετέβη εἰς συγγενοῦς τῆς τινὸς κατὰ τὴν ὁδὸν Ρισελιέ,

ἀλλὰ πρὸ τριῶν μηνῶν εἶχεν ἐπανέλθει.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ κατηνάλωσεν ἱκανὸν χρόνον. Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει καὶ ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐφάνετο. Ἡ ἀνυπομονησία τοῦ Μοῦλ ἦτο μεγίστη. Ἐν τούτοις συνεκράτει ἑαυτὸν καὶ προσεπάθει διὰ τῆς φαντασίας του νὰ ἐξαγάγῃ τι ἐκ τῶν ἀσθενῶν τεκμηρίων, ἅτινα εἶχε συλλέξει. Ὁδήγησε τὸν ὑπαστυνόμον εἰς τὸ καλλωπιστήριον καὶ ἐζήτησεν ἐν συντόμῳ μετ' αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων ὑπῆρχον χρεώγραφα ἔθνικοῦ δανείου, ἀξίας περίπου 40, 000 φράγκων, τεθειμένα ἐντὸς χαρτοφυλακίου.

— Χρεώγραφα! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦλ καὶ ὁ δολοφόνος τὰ ἀφῆκε;

— Ἀναμφιβόλως τὰ ἠγνῶει; καὶ ἂν ὡς ὑποθέτετε δὲν εἶχε φῶς...

— Ἄλλ' ἐρευνῶν θὰ συνήτησε τὸ ἄκρον τοῦ χαρτοφυλακίου, τὸ ὅποιον ἦτο ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς θήκης αὐτῆς... αὐτὸ εἶνε παραδόξον.

Ὁ Μοῦλ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ.

— Πρέπει νὰ ἴδω τὸν κύριον Δαλισιέ, εἶπεν· πηγαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν.

Συμφωνήθη ὅπως ὁ ὑπαστυνόμος τὸν ἀναμένει ἀγρυπνῶν παρὰ τῇ Μαριέττῃ, ἵνα σημειώσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λέξεις, καθ' ἣν περιπτώσιν συνήρχετο εἰς ἑαυτήν.

Ὁ Μοῦλ εἶτα ὑπέδειξεν εἰς τοὺς κλητήρας τὰ διὰ τὴν νύκτα ληπτέα μέτρα καὶ ἐξῆλθε ταχέως.

Ε'

Ἀφίχθεις ὁ Μοῦλ εἰς τὴν Λεωφόρον Κουρσέλ ἐπέβη ἀγοραίου ὀχήματος. Ἐνῶ δὲ διηυθύνετο πρὸς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἐξεπλήσσετο, διότι ἡμέλει τὸ ἐπωφελὲς καὶ πρακτικὸν τῆς ἀποστολῆς του μέρος, ὅπως συλλογισθῆ τὸ λυπηρὸν πρόσωπον, ὅπερ εἰς τὸ δρᾶμα ἐκεῖνο εἶχε παίξει ὁ υἱὸς τοῦ θύματος· ἐδοκίμαζε δὲ ζωνρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ καὶ ἐξετάσῃ τὸν νέον. Ὁ Μοῦλ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ αἰτιολογῆ τὰς ἐντυπώσεις του, εἰς δὲ τὴν ὄλως ἐνστικτικὴν ἐκείνην περιέργειαν διείδεν εἶδος τι' προαισθήματος.

Εἰς τὴν θύραν τῆς ὑπ' ἀριθ. 21 οἰκίας ἐσταμάτησεν· ὁ Λαυρέντιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει.

— Ἄλλ' ἔχει ὑπηρετήν ὁ ὅποιος θὰ γνωρίζῃ ποῦ εἶνε, εἶπεν ὁ Μοῦλ εἰς τὸν θυρωρὸν.

— Ὁ ὑπηρετής του; γυρίζει καὶ ἐκεῖνος. Διάβολε τί θέλετε νὰ κάμνῃ ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς ὀλομόναχος εἰς τὸ δωμάτιον;

Ὁ Μοῦλ ἐδέησε νὰ ἀρκεσθῆ εἰς τὴν δικαιολογίαν ἐκείνην. Ἄλλως τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Νὰ ὑποκύψῃ καὶ νὰ περιμένῃ. Ὅθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ.

— Τί τὸν θέλουν λοιπὸν τὸν κύριον Δαλισιέ; πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦλθεν ἕνας ἄλλος καὶ τὸν ἐζήτησε διὰ μίαν κατεπίγειουσαν ὑπόθεσιν.

— Ἀκριβῶς διὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἦλθα.

— Μοὶ ἀφῆκαν τὴν διεύθυνσιν.

— Ὁδὸς Καρδινέ, εἰς Βατινιόλ· μάλιστα. Μία συγγενής του δὲν εἶνε καλὰ;

— Καὶ τὴν ὅποιαν θὰ κληρονομήσει; ἠρώτησεν ὁ θυρωρὸς.

— Μάλιστα, θὰ τὴν κληρονομήσει, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ τῆς κληρονομίας ἀνεσκιρτήσε. Καὶ ὅμως ἦν ἀπλούστατον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναλογισθῆ ἄνευ ἀποτροπιάσεως, ὅτι ἡ κληρονομία ἐκείνη ὠθησε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ κατὰ τῆς μητρός.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρὰ τὴν διεύθυνσιν τὴν ἀφειθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου του, ὁ Μοῦλ παρετήρησε χάρτην δεδιπλωμένην εἰς τέσσαρα καὶ φέροντα εἰς γωνίαν τινὰ τὴν ἐπιγραφὴν: *Kyria Dalisie*. Ἦτο φύλλον ἐνσήμου χάρτου.

— Ἐπιδοτήριον κλητῆρος, ἐσκέφθη, διαμαρτυρία ἢ ἐπιταγή.

Καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ιδέαν του προσέθηκεν:

— Πόσον ἐγκαίρως ἔρχεται ἡ κληρονομία· ἀναμφιβόλως ὁ νέος αὐτός, καὶ καρδίαν ἂν δὲν ἔχη, θὰ σκεφθῆ ὅτι κληρονομῶν θὰ κλαύσῃ ὀλιγότερον παρὰ ἂν δὲν εἶχε χρεῖν. Λυπηρὸν!

Ἀπεδίωξε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ προφασιζόμενος ὅτι γνωρίζῃ τὸν Λαυρέντιον καὶ ὅτι ἐνδιεφέρετο πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ ἤρξατο νὰ ἐξετάζῃ τὸν ὑπηρετήν. Δὲν ἔμαθεν ἢ ὅσα σχεδὸν ἐγνώριζεν ἤδη.

Ὁ Λαυρέντιος πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν διῆγε βίον ἄσωτον. Ἐπαίξε, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν ἦτο κατὰ χρεως, ἀγνοῶν πῶς νὰ τὰ ἐξοφλήσῃ. Ἐπὶ πολὺν χρόνον εἶχε καὶ ἐρωμένην τὴν Πουλχερίαν, τὴν θαλαμηπόλον τοῦ κυρίου Πελωδά· ἀλλ' εἶχον δυσχερευθῆ καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν ὁ Λαυρέντιος ἠρνεῖτο νὰ τὴν δεχθῆ.

Ὁ θυρωρὸς ἐδίδε τὰς πληροφορίας αὐτὰς χωρὶς νὰ παρακληθῆ καὶ διὰ τόνου ἠθικολόγου ἐπεικειοῦς, μὴ εὐρίσκοντος ἄτοπον νὰ διασκεδάζῃ τις ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ.

Ἐν τούτοις ὁ χρόνος παρήρχετο καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ Μοῦλ ἐξηντλεῖτο.

Τέλος κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὁ ὑπηρετής Φραγκίσκος εἰσῆλθεν. Ἦτο ἡλικίας εἴκοσι περίπου ἐτῶν, εἶχε δὲ τὸ ὕψος καὶ τοὺς τρόπους πανούργου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριός σου; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής, ὠμίλει.

— Ἄ! μάλιστα. Βιάζέ με! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Στάσου λοιπὸν νὰ ἐνθυμηθῶ. Πρῶτον δὲν πρέπει νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἀπόψε... τὸν γνωρίζω.

— Ποῦ εἶνε; πρέπει νὰ γνωρίζῃς.

— Καὶ βέβαια γνωρίζω... Νὰ! προσεκλήθη ἀπὸ ἕνα φίλον του... ἀπὸ τὸν κύριον Σουφά, ὄχι, ἀπὸ τὸν κύριον Βουρζύ... Μάλιστα...

— Εἶσαι βέβαιος;

— Διάβολε!

— Καὶ ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Βουρζύ;

— Ἄ! διάβολε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ζῶν τὸ οὐς του... καὶ ὅμως ἐπῆγα δύο

δητε τοιαύτην περίστασιν. Ἄς ἐλπίσωμεν τοῦλάχιστον ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, αἱ δὲ ἀνακαλύψεις σας θὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Καθήσατε, παρακαλῶ, καὶ ἀποκριθῆτε.

Ὁ Λαυρέντιος ἠπήκουσε.

— Καὶ πρῶτον, ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ὑμῶν ἐντύπωσις ὅτε ἤκούσατε τὸ κακούργημα; Καμμία ὑποψία δὲν ἐτάραξε τὸ πνεῦμά σας;

— Ὅχι... καμμία.

— Γνωρίζετε κανένα ὅστις, μανθάνων ὅτι ἡ μήτηρ σας εἶχεν εἰς τὴν οἰκίαν της τόσῳ σπουδαῖον ποσόν, θὰ ἀπεπειράτο νὰ τὸ ἀφαιρήσῃ;

— Ὅχι, εἶπεν.

— Ἴδωμεν, ἐπανελάβεν ὁ ὑπαστυνόμος. Ἄς προβῶμεν κατὰ τάξιν. Πρὸ τριῶν περιήπου ἐτῶν, ἀπ' ὅτου ἐπαύσατε νὰ κατοικήτε εἰς τὴν οἰκίαν αὐτήν, διήλθατε βίον ἀρκετὰ ἄτακτον.

— Ἄ! δυστυχῶς...

— Δὲν ἐλέγχω τὴν διαγωγὴν σας, ἀλλὰ μόνον βεβαιῶ. Εἶχατε σχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀσωτεία εἶνε ἔθος καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων παρεισδύουσιν ὑπὸ φιλόκαλον ἐξωτερικόν, ὑποκείμενα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διεφθαρμένα. Ἔχετε χρέη, καὶ διὰ νὰ πληρώσετε, τοῦλάχιστον τὰ μᾶλλον κατεπεύγοντα, ἀπευθύνθητε πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς τὴν μητέρα σας. Ἀνεκοινώσατε εἰς τινὰ τὸ διαβημά σας τοῦτο;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι. Ἐπρόκειτο πρὸ παντός, περὶ χρέους διακοσίων λουδοβικίων, τὰ ὅποια εἶχον ἀπολέσει εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ ὤφειλον εἰς τὸν κύριον Μερᾶκ. Εἶχον παρακαλέσει τὸν μαρκήσιον νὰ μὲ περιμένῃ μέχρι τῆς πρώτης τῆς σήμερον.

— Λέγων αὐτῷ ὅτι θὰ ἐξοικονομεῖτε χρήματα;

— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξηγηθῶ.

— Καὶ τὰ ἄλλα χρέη σας;

— Ἠπειλούμην διὰ καταδιώξεως ὑπὸ τινος Σαμουὴλ Ρικάρ ἐπιπλοπώλου διὰ ποσόν τριῶν χιλιάδων φράγκων.

— Τὸν γνωρίζω! εἶπεν ὁ Μοῦλ ὅστις ἠκολούθει μετὰ προσοχῆς τὴν ἐξέτασιν. Ὁ Σαμουὴλ Ρικάρ ξερολουδίλει κάλλιστα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἱκανὸς καὶ νὰ τοὺς δολοφονήσῃ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἦτο ἡ πρώτη τοιαύτης φύσεως αἰτίας, τὴν ὁποίαν ἐκάμετε εἰς τὴν μητέρα σας; ἀλλ' ἡ τελευταία ἐφάνη ὑπερβολικὴ καὶ ἠρνήθη, διὰ τοῦτο δὲ ἠκολούθησε ζωηρὰ σκηνὴ μεταξύ σας, πολλοὶ μάρτυρες κατέθεσαν περὶ τούτου.

Ὁ Λαυρέντιος κατεδίβασε τὴν κεφαλὴν στεναζών.

— Μήπως ἄρα γε προέβητε μέχρις ἀπειλῆς κατὰ τῆς μητρός σας;

— Δὲν εἶνε ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος. Ἦμην παράφρων, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἔθεωρούμην χαμένος ἂν δὲν ἐκράτουν τὸν λόγον μου, τὸν ὅποιον ἔδωκα εἰς τὸν κύριον Μερᾶκ, εἶπα εἰς τὴν μητέρα μου

ὅτι θὰ ἐφρονεύμην ἂν ἤρνεϊτο, ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ, δὲν τὴν ἠπειλόησα.

— Ἔστω. Ἡ μήτηρ σας ἐπὶ τέλους κατένευσεν. Ἀνεκοινώσατε τοῦτο εἰς κανένα;

— Ὅχι, εἰς κανένα, πλὴν τοῦ Σαμουὴλ, ὅστις μοι ὑπεσχέθη νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας αὐτῆς. Ἐμείνα εἰς τὴν οἰκίαν μου κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας. Ἦμην περίλυπος καὶ σκυθρωπός· ἐσκόπευα νὰ μεταβάλω ζωὴν.

— Ἐν τούτοις ἤλθατε χθὲς τὸ ἐσπέρας νὰ ζητήσετε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Εἶχον ἀπόλυτον αὐτῶν ἀνάγκην· ἀλλ' εἶχον ἀποφασίσει νὰ μὴ ζητήσω εἰς τὸ μέλλον καμμίαν ἄλλην θυσίαν.

— Διατί δὲν τὰ ἐλάβετε; τί συνέβη μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μητρός σας;

— Ὅτε ἔφθασα, εὔρον τὴν μητέρα μου ἐδῶ, εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν. Ἦτο ὠχροτέρα τοῦ συνήθους καὶ περισσότερον καταβεβλημένη, τὸ δὲ στυγνὸν καὶ περίλυπον πρόσωπόν της μὲ κατετρόμαξε. Ὅτε μὲ εἶδε, δὲν ἐκινήθη.

Ἐτρεξα πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ μὲ ἐσταμάτησε, καὶ τείνουσα τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου της μοι εἶπε μὲ ψυχρότατον ὕφος: — «Αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων εἶνε ἐκεῖ· λάβε τας.» Ἠννόησα πόσον θὰ ὑπέφερε διὰ νὰ μοι ὀμίλῃ οὕτω. Ἐγονυπέτησα κλαίων καὶ ζητῶν συγγνώμην· τῇ ὀμίλῃσιν περὶ τῆς φρικώδους καταστάσεως εἰς ἣν εὐρισκόμεν καὶ χωρὶς τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἤρχομην νὰ τὴν ἐνοχλήσω καὶ πάλιν· ἀλλ' ὠρκίσθη ὅτι ἦτο ἡ τελευταία φορά· φεῦ! πόσους παρομοίους ὄρκους εἶχον ἤδη κάμει! Ἡ μήτηρ μου ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἐπανελάβε ψυχρῶς: «Λάβε ὅ,τι σοὶ ἀναγκαῖο».

Αὐτὸ ἦτο πολὺ· ἠσχύνθη δι' ἑμαυτὸν, ἀνηγέρθη καὶ διεκήρυξα ὅτι δὲν ἤθελον πλέον τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην αὐτῶν μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε συμβῆ· θὰ εἰργαζόμεν, θὰ εὕρισκον μέσον τι οἰονδήποτε... ποῖον; ἠγνόουν, ἀλλ' ὀλίγον μὲ ἐνδιέφερε τοῦτο. Ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως τὸ σάτυρι εἰλικρίνεια εἰς τὴν φωνήν μου, ὥστε ἡ μήτηρ μου συνεκινήθη ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὸν τράχηλόν μου καὶ μοι ἐζήτησε συγγνώμην, ἡ δυστυχὴς! διὰ τὴν λύπην της, διὰ τὴν ψυχρότητα μεθ' ἧς μὲ ὑπεδέχθη. Μὲ παρεκάλεσε νὰ λάβω τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἠρνήθη.

Ἡ Μαριέττα εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ μᾶς ἤυρε ἐνηγκαλισμένους. Εἶτα, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ μου ἐν μέσῳ τῶν διαχύσεων ἐκείνων δὲν ἔπαυσε προσφέρουσα τὸ ποσόν ἐκεῖνο, τὴν ἀφήκα ὅπως μὴ ἀναγκασθῶ νὰ δεχθῶ...

— Ὅσα λέγετε εἶνε πολὺ παράδοξα.

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθέστατα καὶ ἡ Μαριέττα θὰ ἠδύνατο νὰ τὰ βεβαιώσῃ, καίτοι δὲν ἔμεινε παρὰ μίαν στιγμήν, διότι ἀπεσύρθη ἐκ συστολῆς.

— Ὅπως δὲν ἐξήλθατε, χωρὶς νὰ λάβετε τίποτε. Ἐπειτα;

— Ἦτο περίπου ἑνδεκάτη. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁδὸς Γραμόν.

— Δὲν συνητήσατε κανένα φίλον, εἰς

τὸν ὅποιον ἐνεπιστεύθητε ὅσα εἶχον συμβῆ ἐδῶ;

— Ὅχι, ἤμην λίαν ἀφηρημένος ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν εἶχον λάβει. Εἰσῆλθον εἰς ἕν καφνεῖον τῆς ὁδοῦ Κωμάρτεν, ἀλλὰ δὲν ὀμίλησα εἰς κανένα.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Μοῦλ βλέμμα ἀπελπι. Κατ' αὐτὸν οὐδὲν ἐξήγετο ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ἐκείνων.

Ἄλλ' ὁ Μοῦλ δὲν ἐσκέπτετο ὁμοίως. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξετάσεως, οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Λαυρεντίου, οὐδὲν ἐκ τῶν χειρονομιῶν τοῦ νέου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ἢ τῶν κινήσεων τοῦ προσώπου τῷ εἶχε διαφύγει.

Ἄφνης, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ ἐξήγησιν τινὰ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐφρικίασεν· ἰδέα φοβερά, φρικώδης τὸν εἶχε καταλάβει.

Τὴν ἰδέαν ταύτην προσεπάθησε μάτην νὰ ἀποβάλῃ· τῷ ἐπανήρχετο ἀδιακόπως. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξετάσεως, ἔβλεπέ τις αὐτὸν στρεφόμενον ἐν τῇ ἔδρᾳ του ἐν ἀνυπομονησίᾳ καὶ ὀργῇ.

Ὅτε ὁ ὑπαστυνόμος ἐπέρανε τὴν ἐξέτασίν του, ἠγέρθη ταχέως.

— Ἐπιτρέψατε, εἶπε, θὰ ἀπευθύνω δύο ἢ τρεῖς ἐρωτήσεις.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον μετὰ σημεῖον κατανεύσεως τοῦ ὑπαστυνόμου:

— Λοιπόν, εἶνε βέβαιον, εἶπεν, ὅτι δὲν ἐνεπιστεύθητε εἰς κανένα, ὅτι ἡ μήτηρ σας θὰ σας ἐδίειδε χθὲς τὴν νύκτα δέκα χιλιάδας φράγκων;

— Ἄλλ' ὄχι, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἐντρομος σχεδὸν ἐκ τοῦ τόνου μεθ' οὗ ὁ Μοῦλ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους.

— Οὐδὲ ὅτι ἡ μήτηρ σας, μεταβάλλουσα γνώμην, ἠρνήθη χθὲς τὸ ἐσπέρας νὰ σας τὰ δώσῃ.

— Ἄλλὰ πρὸ μικροῦ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σας ἐξήγησα πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα, ἐγὼ ἠρνήθη νὰ τὰ δεχθῶ.

— Πολὺ καλά. Δὲν ἐπιμένω, εἶπεν ὁ Μοῦλ μειδιῶν. Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν: αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ἐπήρκουν ὅπως πληρώσητε ὅλα τὰ χρέη σας; Πόσα ὀφείλετε;

— Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω... εἴκοσι πέντε ἕως τριάκοντα χιλιάδας φράγκων, ἴσως... Ἄλλὰ δὲν ἐπιεζόμεν διὰ τὰ λοιπὰ.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Ἦδη ἂν ὁ κύριος ὑπαστυνόμος ἐπιτρέπει, ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον· θὰ κάμωμεν ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις ἐκεῖ.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἐκπληκτικὸς παρετήρησε τὸν Μοῦλ.

— Ἄς ἀρχίσωμεν τὰς συγκρίσεις, προσέβηκεν ὁ Μοῦλ καταβιβάζων βραδέως καὶ σκοπίμως τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν κομψῶν ὑποδημάτων τοῦ Λαυρεντίου.

Ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεσκήρτησεν, εἶτα πλησιάζας τὸν Μοῦλ:

— Ἄ! εἶπε χαμηλοφώνως, πιστεύεις!...

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Μπᾶ! ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Μοῦλ. Καὶ στραφείς πρὸς τὸν Λαυρέντιον,

δοτις χωρίς νὰ ἐννοήσῃ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν βεβουθισμένος εἰς πένθιμον νάρκην,
— Ἐμπρός, κύριε Δαλισιέ, ἐλάτε μαζί μας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*P.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ θύρα δὲν ἦτο κεκλεισμένη, καὶ εἰσῆλθεν ἄνευ δυσκολίας τινός.

Οὐδεὶς εὐρίσκειτο ἐκεῖ, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τί ἐπεθύμει, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει.

Ἦτο ἰσόγειον ἐκ τῶν συνήθων τῶν ἀλευρομύλων, πλήρες μυλολίθων, σάκκων καὶ σακμνίων.

Κλίμαξ κατέληγεν εἰς καταπακτὴν ἠνεωγμένην ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

Ἐτεροι καταπακταί, κλεισταί ὅμως αὐταί, ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ σανιδώματος.

Δὲν ὑπῆρχον παράθυρα, τὸ δὲ φῶς εἰσῆρχετο διὰ τῆς θύρας, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς, δι' ἧς συνεκοινωνοῦν εἰς τὸν δευτέρου ὄροφου, εἰσῆρχετο ὅμως τόσον ὀλίγον, ὥστε δὲν ἐπῆρκει ἵνα φωτισθῇ καταλλήλως.

Ὁ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως, ἵν' ἀνερευνηθῇ εἰς ὅλας τὰς γωνίας, μάλιστα δὲ ν' ἀνεγειρῇ καὶ τὰς καταπακτάς, ἵνα ἴδῃ τί ὑπῆρχεν εἰς τὸ ὑπόγειον.

Εἶχεν ὅμως τὴν φρόνησιν ὀφρως, καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐντὸς τῶν ἐγκαταλειμμένων οἰκιῶν ὑπάρχουσι πάντοτε ὀφθαλμοὶ ἄγρυπνοι.

Διὰ τοῦτο ἐσκέφθη μόνον πῶς καλλίτερον νὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἔπαιξεν.

Ἐπηρείσθη ἐπὶ τινος ἀκινήτου μυλολίθου, ἀπομιμούμενος οὕτω τὴν στάσιν ἀχθοφόρων, οἵτινες, ἵν' ἀναπαυθῶσιν ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου ὁδοιπορίας, ἀποθέτουσι πρὸς στιγμὴν τὸ φορτίον αὐτῶν ἐπὶ τινος ὀρίου. Εἶτα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ σανίδωμα διὰ τῆς ράβδου του, ὅπως ἀναγγεῖλῃ τὴν παρουσίαν του.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην κεφαλὴ γυναικὸς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς στέγης ὀπῆν, καὶ κεφαλὴ ἀνδρὸς ἀνήγειρεν ἐλαφρῶς μίαν τῶν ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καταπακτῶν.

Ὁ κρότος εἶχεν ἀκουσθῇ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅστις παρετήρει ὑψηλά, εἶδε μόνον τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικός.

— Προσκυνῶ, πατριώτισσα, ἀνέκραξε, θέλετε νὰ ἀγοράσετε τίποτε; Ἐχω περίφημα ἐμπορεύματα.

Γρυλλισμὸς ἀπήντησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, καὶ ἡ κεφαλὴ ἐξηφανίσθη πάραυτα.

Ταυτοχρόνως ἡ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἀνεωχθεῖσα καταπακτὴ ἐκλείσθη ἀθουρῶως, καὶ χωρίς ποσῶς ὁ ψευδὴς πλανόδιος πωλητὴς νὰ παρατηρήσῃ τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σῶμα διωλίσθησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ γυνή, ἣν θὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταβᾶσαν, ἠνωρθῶθη πρὸ τοῦ Πιεδούσης, ἐκπλήκτου ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης κατωλισήσεως.

Ἦτο γυνὴ ὑψηλὴ, κιτρίνη καὶ ἰσχνή, μετ' ὀφθαλμοὺς κοίλους, δεικνύουσα ὀδόντας τόσον μακροὺς, ὅσον οἱ τομεῖς ὑπεργεγηρακώτους ἵππου, καὶ σείουσα κόμην κακῶς κτενισμένην, ἧς οἱ ὑπόλευκοι πλόκαμοι ἠνωρθοῦντο, ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἀκανθοχοίρου.

Ἀληθὴς τύπος μαγίσσης, ἀληθὴς κεφαλὴ Μεδούσης.

— Τί ἀγαπᾶτε; ἠρώτησε διὰ φωνῆς βραγχνώδους ἡ εἰδεχθὴς αὐτῆ μέγαιρα.

— Τὸ βλέπετε, καλὴ μου κυρία, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ Πιεδούσης. Ἐρχομαι νὰ σᾶς πωλήσω κάλτσας, μανδήλια καὶ πανικά.

— Δὲν ἀγοράζομε τίποτε ἐδῶ. Δὲν ἔξερω τί νὰ τὰ κάμω τὰ στολίδια σου, ἐφώνησεν ἡ γραῖα ἐρινύς.

Ἐφαίνετο λέγουσα τὴν ἀλήθειαν, διότι εἶχε γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ τὸν λαιμόν, ἡ δὲ ἐσθὴς τῆς ἦτο ἐλεεινὴ.

Πράγματι, εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες δικαιοῦνται νὰ ὦσι φιλόκαλοι, ὁ δὲ Πιεδούσης ἠννόησεν ἀμέσως, ὅτι τὰ μετ' ἐμὲ ψευδεῖς μαργαρίτας περιδέραιά του, καὶ τὰ ἐκ ψευδαργύρου κοσμήματά του οὐδὲν θὰ ἐδελέαζον τὸ ἀξιάγαστον τοῦτο πούσωπον!

— Τράβα! οὐστ! ἀδειχθὲς μὲς τῆ γωνιά! ἐπανελάβε, δεικνύουσα αὐτῷ τὴν θύραν.

Ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29, ὅστις ἐπεθύμει πολὺ νὰ μείνῃ, μετέβαλεν ἀμέσως ὕφος:

— Μὴ θυμόνετε, καλὴ μάνα, εἶπεν ἡσύχως, δὲν πωλῶ ἀκριβά, δὲν θέλω ὅμως νὰ βιάσω καὶ κανένα. Ἐὰν ἐμβῆκα ἐστὸ σπῆτι σας, τὸ ἔκαμα διότι μοῦ πονεῖ τὸ ποδάρι, χωρίς νὰ λογαριάσωμε ὅτι ψοφῶ ἀπὸ τὴν δίψα. Δὲν ὑπάρχει τάχα τρόπος νὰ πιῶ ἕνα ποτήρι κρασί καὶ νὰ ξεκουρασθῶ δυὸ ὥραις εἰς τὴν ἀποθήκην ποῦ ἔχετε τὰ ἀλεύριά σας; Πληρόνω, προσέθεσε, κτυπῶν τὴν ζώνην του, ἧτις ἀπέδωσε μεταλλικὸν ἦχον.

ME'

— Δὲν εἶν' ἐδῶ ξενοδοχεῖο, ἐγρύλλισεν ἐν πρώτοις ἡ φρικώδης μυλωθρὸς τοῦ παραδόξου τούτου μύλου.

— Τὸ ἔξερω αὐτό, καλὴ μου μάνα, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ Πιεδούσης, δὲν εἶνε ὅμως καὶ λόγος νὰ διώξετε γι' αὐτὸ τὰ χρήματα ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος δὲν γυρεύει ἄλλο παρὰ νὰ δροσισθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

— Θὰ ἔχεις λοιπὸν πολλὰ χρήματα, ἀφοῦ θέλῃς νὰ τὰ ἐξοδεύσῃς; ἠρώτησεν ἡ γραῖα ἀτενίζουσα ἀπὸ κεφαλῆς

μέχρι ποδῶν τὸν πλανόδιον πωλητὴν.

— Ὁ χθεσινὸς γῦρος, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν ἦτο κακός. Ἐσυναξα ὡς τώρα κοντὰ τέσσεραις χιλιάδεις φράγκα, καὶ ἂν ὄλο τὸ καλοκαίρι ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ ἤμπορέσω ν' ἀγοράσω τὸ λειβάδι ποῦ εἶνε κοντὰ ἐστὸ περιβόλι μου. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς ἐγεννήθηκα εἰς τὸ Βούργ-δ'-'Οαζὰν τοῦ Δελφινάτου, καὶ πῶς ἔχω ἐκεῖ κάτω μερικὰ μικρὰ κτήμιστα. Ἄ! βέβαια! δὲν τὰ ἀπόκτησα χωρίς νὰ κάνω τίποτε. Τώρα καὶ δέκα πέντε χρόνια γυρίζω περὶ τὴν Γαλλίαν. Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου βλέπει κανεὶς πολλὰ μέρη, ἀλλὰ κανεὶ καὶ δρόμους ποῦ βγαίνει ἡ ψυχὴ του. Νά, ἔρχομαι σήμερα τὸ πρῶτ' ἀπὸ τὸ Παλαιζῶ, καὶ ἐλογαρίαζα νὰ τραβήξω ἀπόψε ὡς τὸ Μονθλερὺ ἢ τοῦλάχιστον ὡς τὸ Σαιν-Μισέλ. Ἄλλαξα ὅμως γνώμη καὶ δὲν θὰ κάμω αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Ἀγόρασα καινούργια παπούτσια εἰς τὸ πανηγύρι τοῦ Σῶ, ἀλλὰ μ' ἐγέλασαν γιὰτὶ μετ' ἀπὸ τῶν ποδᾶρι μου. Περπατῶ, καὶ τώρα σέρνω τὸ ποδάρι μου. Γι' αὐτὸ, ὅταν εἶδα τὸν μύλόν σας εἶπα μετ' ἑαυτοῦ μου: «Οἱ μυλωνάδες εἶνε ὄλοι καλοὶ ἄνθρωποι. Θὰ πᾶγω ἐκεῖ, καὶ ἂν δὲν πωλήσω τίποτε θ' ἀγοράσω πιτό. Θὰ μοῦ πάρουν πάντα εὐθηνότερα ἀπὸ τὸ καπηλεῖο».

— Δὲν ἔχω παρὰ κρασί βουλωμένο, κρασί ποῦ κοστίζει τριάντα σόλδικα ἢ μπουτίλια.

— Δὲν με πειράζει, καλὴ μου μάνα, καὶ ἂν εἶνε καλὸν δὲν εἶνε πολὺ ἀκριβόν' ἢ μ' ἔλασεν ἡ πῆλ' αὐτό.

Ἀπαντῶν οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του χονδρὸν δερμάτινον βαλάντιον, ἔλυσεν τὰ ἀρτήματα, καὶ ἔλαβεν, ἵνα τὸ προσφέρῃ εἰς τὴν μυλωθρὸν, ἕν πεντάφραγκον, ὅπερ εὐρίσκειτο ἐντὸς τοῦ βαλαντίου ἐν καλῇ καὶ πολυαριθμῶ συνοδίᾳ.

Ὁ πονηρὸς Πιεδούσης εἶχε μαντεύσει ὅτι ἡ γραῖα ἐπεθύμει νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀξιοχρέου τοῦ ξένου τῆς, προτοῦ τὸν ὑπηρετήσῃ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς οὐδὲν ἄλλο ἐζήτησε ἢ νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χρυσὰ λουδοβίκια καὶ τὰ ἄλλα νομίσματά του.

Ὁ γέρον Λεκὸκ τῷ εἶχε δώσει ἀφθονον χρῆμα προτοῦ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους, γινώσκων καλῶς ὅτι τὸ χρῆμα εἶνε τὸ νεῦρον τοῦ πολέμου, καὶ ὅτι εἰς μίαν τόσον λεπτὴν ἐπιχείρησιν δὲν πρέπει νὰ εἶνέ τις ἐκτεθειμένος νὰ σταματήσῃ συνεπεὶ χρηματικῶν ἀμηχανιῶν.

Τὸ μέτρον ἐκεῖνο ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμα του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γραῖας ἔλαμψαν ἀπαισίως, καὶ οἱ ἀγκιστρῶδεις δάκτυλοί τῆς ἤρπασαν βιαίως τὸ νόμισμα.

— Μὰ τὴν πίστιμον! εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ἐὰν θέλετε νὰ με κρατήσετε ἐδῶ ἕως αὔριον τὸ πρῶτ', καὶ νὰ μ' ἀφήσετε ἀπόψε νὰ πάρω μαζί σας τὴν σοῦπαν, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω τὰ ρέστα.

Ἡ φρικώδης μέγαιρα δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἔκρυπεν ὅμως πάραυτα τὸ νόμισμα εἰς τὸ θυλάκιόν τῆς.

— Λοιπὸν! εἴμεθα σύμφωνοι; ἠρώ-